

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ Ν' ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ISBN 960-8432-20-0

Copyright © 2002:

Έκδόσεις ΠΛΑΝΟΔΙΟΝ

Γρηγοροβίου 25, 111 41 ΑΘΗΝΑ, τηλ. 210-2284403,

e-mail: planodion@otenet.gr

καί Χριστιάνα Άβρααμίδου

Μεγάλου Άλεξάνδρου 2, Λάτσια-Γέρι, Λευκωσία 2200, ΚΥΠΡΟΣ,

τηλ. 00357-22571460 * e-mail: happythoughts2000@hotmail.com

ΧΟΡΗΓΟΣ: ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ ΑΒΡΑΑΜΙΔΟΥ

Ένας λόγος
γιά ν' αγαπήσεις τή νύχτα

ΠΛΑΝΟΔΙΟΝ
ΑΘΗΝΑ * 2002

Στούς αγγέλους πού ἔφυγαν

Εἶσαι ἐκεῖνο τό εἶδος τῆς νύχτας
 πού μέ κάνει νά καρφώνω τά μάτια στήν ἀλήθεια,
 τήν ξαπλωμένη μέσ στόν ἀπόηχο τῆς σιωπῆς σου.
 Καί εἶσαι ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό εἶδος τῆς λύπης
 πού χαμογελά καί μυρίζει ὅπως τά κρίνα,
 ἀφήνοντας τήν πόλη
 νά ἀγαπιέται ἐν ἀγνοίᾳ της.

Καί σαστίζεις...
 σάν σοῦ φανερωθεῖ ἡ καρδιά τῆς ὀμορφιάς μου
 καί πασχίζεις νά ζήσεις.
 Μά εἶσαι ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό εἶδος τῆς ἀπουσίας
 πού ἀγγίζει κακομαθημένα σάν κύμα,
 καί ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό εἶδος τῆς σκιᾶς
 πού φεύγει κρυφά
 στίς μύτες τῶν ποδιῶν της...

ἌΝ ΕΡΘΩ κοντά σου τό ξέρω.
 Θα ἀπλώσεις τήν ἀριστερή παλάμη σου,
 θ' ἀδράξεις τή νύχτα μ' ἓνα στίχο,
 σιγά σιγά,
 θ' ἀναστενάξεις πόσο κουράστηκες
 μέχρι νά φτάσουν τά μάτια σου
 κλειστά μέχρι τόν ὕπνο.

Ἐάν ἔρθω,
 τό ξέρω.
 Ὅλα θά ἴναι ἀπαλά,
 ἀπαλότερα...

Φτάνει νά ἴρθω.

ΜΕΣΑ ἀπ' ἀφόρητους πόνους
 ἐξαντλῶ
 τή μυρωδιά τῆς βροχῆς σου
 καί διεισδύω γεμάτη οὐρανό
 μέσα σ' ὅλα ὅσα περιμένω.
 (Μόνο νά ὑπῆρχε μιὰ ἀξιοπρέπεια
 νά τῆς βγάλω τά μάτια.)

ΚΑΘΕ πού καθόμαστε σάν σύντροφοι κοντά,
 κάθε πού σάν φίλοι
 δίνουμε τά χέρια,
 κάθε πού πέφτει ὡς τά μισά ἡ ἀγάπη σου,
 ἓνα σοῦ λέω...

Δέν ζωγραφίζω,
 ἀλλά ἐάν ζωγράφισα...

ΓΕΙΡΕ νά πεθάνεις λοιπόν,
 ὅσο εἶναι ἀκόμα ἔξω σκοτεινά.
 Ἦσυχα νά ἔναι ὅλα,
 ὅταν σέ κάνω δικό μου.
 Καί ἂν ὅ,τι μᾶς ἀποτελεῖ δέν τό ἀναπνεύσουμε,
 μέ ἀφόρητους πόνους, ὅλοι μας,
 ἓνας, ἓνας,
 γινόμαστε ζευγάρι...

Τί νά πεῖς γιά τά πράγματα πού τέλειωσαν,
 παρά μόνο πώς δέν ἄρχισαν ποτέ τους.

ἮΤΑΝ ἓνα παράλληλο φῶς καί ὁ θάνατος,
κάποτε πού γεννήθηκα.

Ἦταν ἓνα ἐπίπεδο σύννεφο καί πλάι του μάρμαρο.
Κάποτε πού γεννήθηκα,
εἶχα τή μυρωδιά τοῦ θανάτου.
Εἶχα τή μυρωδιά τοῦ θανάτου,
εἶχα...

ΔΕΝ μ' ἀρέσει πού εἶσαι ἀνοιχτός καί φυσάει.
Δέν μ' ἀρέσει πού διαρκεῖς,
ξυπνήσαν ὄλοι.
Ὅλο χωρᾶς,
μετρίεσαι
ἀνήκεις...

μ' ἀρέσει πού ἐξατμίζεσαι.
Μένω μόνη.

ἈΡΡΙΑΞΑ τόν πρῶτο τόνο τῆς φωνῆς σου καί τόν κρά-
 τησα,
 ψιθυρίζοντας πῶς,
 ἄν ἔπαιζες μέ τήν ψυχή μου πιά ἀπαλά,
 θά αὐτοσχεδιάζα τή στιγμή πού θά σοῦ δώριζα τ' ὄνομά
 μου,
 θά ἀποστήθιζα, ὡς ἀτύχημα,
 τήν ἐξομολόγησι τοῦ ἔρωτά μου,
 καί θά σ' ἀνέβαζα, μέ τήν ἐλαφρότητα τῆς ἐνοχῆς,
 ἐκεῖ ὅπου πιά εὐκόλα τραγουῶδες.

Γι' αὐτό ἄρπαξα τόν πρῶτο τόνο τῆς φωνῆς σου
 καί τόν κράτησα.
 Νά σ' ἔχω νεκρό
 ὅποτε φλέγεται τό στήθος μου,
 καί πρόχειρο,
 σέ κάθε φευγαλέα ἀναστάτωση τῆς καρδιάς μου.

ΜΟΥΣΙΚΗ!

Χάρισέ μου κενά ὡς τόν πάτο ποτήρια,
 νά ἐκκενώσω μέσα τους
 τά ἀνάκουστα τῆς καρδιάς μου.

ΚΑΨΕ με.
 Τὴν ἔσχατη ἔχω τελέσει ὕβρη.
 Ἔπρεπε νὰ σ' ἀγαποῦσα σιωπηλά,
 μὰ ἐγὼ σ' ἀγάπησα φωνάζοντας.

ΠΑΡΕΚΤΡΑΠΗΚΑ ἀπόψε
 καί εἶπα νὰ ὑπάρξω.
 Ὁ ἀέρας θά τό ἔλεγε
 ἢ μιά ἀπελπισία πάνω στήν ἄλλη.
 Μὰ ἔχω μαζέψει σ' ἓνα καλαθάκι μαζί
 τὰ πράγματά σου,
 γιατί παρεκτρέπομαι ἀπόψε
 καί λέω νὰ ὑπάρξω.

Θά σοῦ φέρω χάρδια πολλά ἀπ' τήν ἀγορά,
 γιατί εἶσαι ἀνεργος καί πρέπει νὰ ζήσεις.

ΒΛΕΠΩ τόν κόσμο γυάλινο
 μέσα ἀπ' τὰ μάτια μιᾶς μάγισσας γάτας.
 Καί βλέπω τόν κόσμο χακί,
 ἴδιο μέ τό φῶς πού ἔχουν οἱ θύελλες.
 Καί περιμένω
 ὅπως περιμένει ἡ ἀγάπη ντυμένη νοσοκόμα
 τή στιγμή
 πού ἄν εἶναι νά ἔρθῃ,
 θά γίνει ὄνειρο.

ΕΧΕΙΣ ὅλη τήν ιδιοτροπία τῶν ἀνήξερων.
 Αὐτῶν
 πού ψάχνουν στούς πάγους
 τήν οὐσία.

Ο ΚΟΣΜΟΣ δέν σταματοῦσε ποτέ.
Περνοῦσε πλάι μου τυλιγμένος σ' ἀόρατα μάτια.
Καί πρὶν προλάβω νά γίνω ἀντιληπτή
κάτι ξεχώριζε ἀνάμεσα στό λάθος.

Ἦσαν ἐκεῖ,
κοιτοῦσες τό φῶς ἀπό μέσα καί ἀπ' τό πλάι.
Καί ἤμουν ἐδῶ.
Μ' ἓνα τέταρτο τῆς σκιᾶς προσευχές,
μ' ἓνα νύχι τῆς ἀγάπης κορδέλες,
διψασμένη νά φτάσω στό σημεῖο
ὅπου κοιμοῦνται τά πάντα.

Πές μου,
ἂν γίνω ἀετός
θά ἀποκτήσω κάποιο νόημα;

Βερολίνο, 1999

Η ΜΥΡΩΔΙΑ τῶν μαλλιῶν σου
πότε πότε πού ξαπλώναμε μαζί
ἦταν ὁ μόνος λόγος
πού ἀγάπησα τή νύχτα.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ἄνθρωποι
 μέσα στή δυστυχία,
 πού στέκονται στή μέση τοῦ διαδρόμου τῆς φυγῆς
 καί σέ κοιτᾶνε.

Ἄν μ' ἄφηναν μόνο νά τούς διαβάσω
 ὅπως τούς διάβαζα τίς παλιές Κυριακές.
 Ἄν μ' ἄφηναν μόνο νά τούς διδάξω...

Δυστυχημένοι ἄνθρωποι,
 κάτω ἀπό οὐρανοῦς πού θυμώνουν.
 Ἄφελεῖς, ἀδύναμοι, ἀγνώριστοι ἄνθρωποι,
 λιγνά διακεκομμένα λάθη πάνω στή ζωή μου...

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ ἀναπνοές.
 Μά ὁ κόσμος
 δέν μοῦ ἔδωσε οὔτε μία.

ΧΩΡΙΣ νά γνωρίζεις
 γνωρίζω ἐγώ,
 κι ἄντε μετά νά καταλάβεις
 πώς σέ κοιτάζω.

ΥΠΑΡΧΕΙ μιά στιγμή μόνο στόν ἔρωτα,
 ὅταν τό πάθος παγώνει
 καί μόνη της ἡ γλώσσα
 ἀνοίγει τό στόμα καί φεύγει.

ΔΕΝ ξέρω ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγάπη.
 Τελευταία φορά πού τήν ἄγγιξα μέ τήν ἄκρη τῆς οὐρᾶς
 μου
 ἦταν τή μέρα πού ξύπνησα ἀράχνη,
 καί ἔτσι ἔγειρα στόν ὄμο σου,
 νά γίνω τό ὑποσύνολό σου.

Δέν γνωρίζω ποῦ κρύφτηκε ἡ ἀγάπη.
 Ἄν καί ἀνοίγω τό φῶς μου κάθε πρωί,
 νά ἀπλώσω τά ἀπορίμματα μου στόν ἥλιο,
 καί ἔπειτα πάλι στόν ὄμο σου,
 τό ὑποσύνολό σου,
 νά εἶμαι ὅτι δέν χωράει σέ καμία πέτρα
 γυαλί
 ἢ φλιτζάνι...

Ἕνας ἄγνωστος εἶμαι,
 μεταξύ παπαγάλων.

ΕΝΑ τέταρτο τοῦ ἡλίου
 ἂν μ' ἀγαποῦσες περισσότερο,
 θά' ξερες
 πόσο γαλάζια εἶναι ἡ ἀγάπη.

Στούς φίλους πού σκόρπισαν

ΔΕΝ σέ μίσησα.

Σέ νοστάλγησα μονάχα.

Μέ τό ένα μου δάχτυλο,
τό μικρό.

ΜΟΝΕΣ παρουσίες δίπλα μου τά βράδια,
σκιές,
πού μιλάνε γιά σένα.

— Θυμᾶσαι;

— Πῶς νά μήν θυμᾶμαι.

Μοιάζεις μέ κάτι πού μοῦ ἔπεσε ἀπ' τήν τσέπη τό ἀπό-
γευμα,
μ' ὅτι πατάω τά βράδια στίς λεωφόρους.

— Θυμᾶσαι;

Πανσέληνος ἦταν...

Μά βλέπαμε ὄλοι

τό ἴδιο φεγγάρι;

Στό σκοτάδι...

τά πάντα εἶναι ἀπαλότερα.

ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ...

Γιὰ ὅσα δέν ἔζησες μαζί μου,
ἀφοῦ θυσίαςες πηδώντας ἀπ' τήν ἀδράνεια τῆς ψυχῆς μου
τήν αἰωνιότητά σου,
νά ζήσεις ἔστω ἀκόμη μιὰ φορά τό ἄγγιγμα
καί νά μυρίσεις τή ζωή στά μαλλιά μου.

Ντρέπομαι...

καί σταματάω σ' ὀλοσκότεινους δρόμους νά χαθῶ,
νά ξεφορτωθῶ αὐτό τό ἀσήκωτο νόημα,
καθώς ὅσα δέν προλάβαμε νά ζήσουμε,
κάθονται πίσω μου καί μέ κοιτᾶνε ἀπ' τήν πλάτη.

ᾠ ἀνόητο, ἀνόητο νόημα...

ἐλευθερώνεις πότε-πότε τά χέρια σου ἀπ' τήν ἀγάπη,
ν' ἀνοίξεις τά ἑκατομμύρια μάτια τοῦ κορμιοῦ σου
νά μέ δεῖς,
χαρίζοντας διαστάσεις στήν ἡρεμία σου
καί πιστεύω πῶς,
ἂν καθίσουμε πλάι-πλάι ἐμεῖς οἱ δύο,
θά χωρέσουμε σ' ὅ,τι ἀκολουθεῖ τήν ᾠ ἀνοίξη,
— ἂν αὐτό εἶναι ἀκίνητο μυστικό—

Πόσο ντρέπομαι

καί ἀποσυντίθεμαι στήν μυστικότητα τῆς νύχτας.

Dieser zug, endet hier...

ΜΕ ΔΥΟ' τουλίπες καί ἓνα ἄσπρο καπέλο,
ἔτσι ἦρθα.
Ἡ καρέκλα ἦταν παλιά,
δέν μᾶς ἄντεχε.

Πῆγα νά σταυρώσω δύο λόγια καί σέ σταύρωσα.
Νύχτωσε,
καί σ' ἀγαποῦσα ἀκόμα.

Ἡ καρέκλα ἔφταιγε...
Ἦταν παλιά καί ἀπό ξύλο.

ΠΩΣ νά σοῦ πῶ,
αὐτό πού μᾶς συμβαίνει;
Θά 'θελα νά σοῦ ἐξηγήσω,
μά εἶναι ἀκόμα νωρίς.
Μόλις πού ἔδυσε ὁ ἥλιος,
μόλις πού σ' ἀγάπησα.

Κάποτε δεξιά
καί κάποτε ἀριστερά
πονᾶνε οἱ ἄνθρωποι.

ΤΩΡΑ μεγάλωσε πιά ἡ θάλασσα
γιατί τήν εἶδα
καί μέ τά δύο μου μάτια.

ΔΙΑΦΕΡΩ.

Μᾶλλον δέν μ' ἐνδιαφέρει.

Τράβα μέχρι τήν ἄκρη τοῦ δρόμου

στή γωνία,

μιά ἀπ' τίς μπλέ ταμπέλες στά χωράφια

ἴσως καί νά σέ βγάλει στήν καρδιά μου.

ΣΕ ΤΡΕΙΣ πράξεις νά παίξεις τό θάνατό μου.

Τόσο μοῦ παίρνει συνήθως

νά πεθάνω.

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ ν' ακούσεις μέσα στή νύχτα...

Τό πολύ πολύ μιά θάλασσα,

νά περνάει από κάτω.

ΜΙΑΗΣΕΣ...

Καί κάθισαν τά βέλη σου παγερά στήν ψυχή μου.

Όπως μιά φέτα χοντρή σιωπή

άπάνω σ' ένα άδειο στομάχι.

ΚΑΤΙ δέν μ' ἀρέσει στά χέρια σου ἀπόψε.
 Τά ἔξω μας ἀπλά,
 σάν νά μιλάμε γιά τήν Ἀθήνα τά βράδια.
 Γιά τά μέσα μας
 μιά ἄλλη φορά,
 στίς ἐπόμενες ζωές μας,
 ὅπως πάντα.

Θά ῥθουν καλύτερες μέρες.
 Ἐάν ξεχάσεις, θά ῥθουν.
 Ἐέχασε.

ΑΓΡΙΑ πού ἔναι ἡ λάβα σου,
 καί ἓνα κουτάκι σπέρτα
 νά μὴν ἔχει στό συρτάρι.
 Ἀποτραβιέσαι ἀπό μένα μακριά σάν τά λουλούδια,
 ἔτσι γιατί σ' ἀρέσει,
 γιατί τό ἔθελες.

Μά δέν ἀγαπιέται αὐτή ἡ ἀγάπη.
 Ἄντε μέχρι τά γόνατα
 αὐγουστιάτικα νά σέ γεμίσει φεγγάρια.

ΕΛΛΑ νά παίξουμε σχοινάκι.
 Ἐγώ θά γυρίζω τήν ἀγάπη,
 καί ἐσύ μονάχα θά μετράς.

ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΟΜΑΙ.
 Περιμένοντας ὅτιδῆποτε
 δέν θά μποροῦσα νά περιμένω
 καί κάνοντας ὅτιδῆποτε
 δέν θά μποροῦσα νά κάνω.

Καί κάθομαι λίγο πλάι σου.
 Προσποιούμενη πώς ὑπάρχω
 μ' ἓνα κεσεδάκι ἥμερο γιαούρτι
 γιά μόνη μου παρηγοριά
 μέσα στή νύχτα.

ΛΕΙΠΕΙΣ γιά νά δεῖς
πόσο απέχει τό φῶς μου
ἀπ' τή νύχτα
καί πόσο τακτοποιημένη
εἶν' ἡ ζωή μου στό γραφεῖο.

«Σέ θυμᾶμαι, ὅμως,»
νά λές,
«καί σήμερα
καί αὔριο
καί τό βράδυ.»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ένας λόγος για ν' αγαπήσεις τή νύχτα

1. Είσαι εκείνο τό είδος τής νύχτας...	9
2. Άν έρθω κοντά σου τό ξέρω...	10
3. Μέσα άπ' άφόρητους πόνους...	11
4. Κάθε πού καθόμαστε σάν σύντροφοι κοντά...	12
5. Γεϊρε νά πεθάνεις λοιπόν...	13
6. Ήταν ένα παράλληλο φώς και ό θάνατος...	14
7. Δέν μ' άρέσει πού είσαι άνοιχτός και φυσάει...	15
8. Άρπαξα τόν πρώτο τόνο τής φωνής σου και τόν κράτησα...	16
9. Μουσική!...	17
10. Κάψε με...	18
11. Παρεκτράπηκα άπόψε...	19
12. Βλέπω τόν κόσμο γυάλινο...	20
13. Έχεις όλη τήν ιδιοτροπία τών άνήξερων...	21
14. Ό κόσμος δέν σταματούσε ποτέ...	22
15. Ή μυρωδιά τών μαλλιων σου...	23
16. Δυστυχισμένοι άνθρωποι...	24
17. Αναίθμητες άναπνοές...	25
18. Χωρίς νά γνωρίζεις...	26
19. Υπάρχει μιά στιγμή μόνο στόν έρωτα...	27
20. Δέν ξέρω πού βρίσκεται ή άγάπη...	28
21. Ένα τέταρτο του ήλιου...	29
22. Δέν σε μύσησα...	30
23. Μόνες παρουσίες δίπλα μου τά βράδια...	31
24. Ντρέπομαι...	32
25. Μέ δύο τουλίπες κι ένα άσπρο καπέλο...	33
26. Πώς νά σου πω...	34
27. Τώρα μεγάλωσε πιά ή θάλασσα...	35
28. Διαφέρω...	36
29. Σέ τρείς πράξεις νά παίξεις τό θάνατο μου...	37
30. Τί περιμένεις ν' ακούσεις μέσα στή νύχτα...	38
31. Μίλησες...	39
32. Κάτι δέν μ' άρέσει στά χέρια σου άπόψε...	40
33. Άγρια πού ναι ή λάβα σου...	41
34. Έλα νά παίξουμε σχοινάκι...	42
35. Άναστατώνομαι...	43
36. Λείπεις για νά δείς...	44

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΝΕΝΑΣ ΛΟΓΟ
 ΣΤΙΑΝ ΑΓΑΠΗΣ ΕΙΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ Χ
 ΡΙΣΤΙΑΝΑΣ ΑΒΡΑΑΜΙΔΟΥ ΜΕΕΙΚΟΝ
 ΑΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΚΑΙΚΟΣΜΗΜΑΤΗΣ Σ
 ΕΛΙΔΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΕΡΟΥΣ ΤΟΙ
 ΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗ ΚΕΚΑΙΣ ΕΛΙΔΟΠΟΙΗ
 ΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΛΑΛΑΖΙΟ ΠΛΑΝΗΤΗ
 ΤΥΠΩΘΗ ΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ
 ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗ ΚΕ ΣΕ
 ΧΙΛΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΝΩΛΗ
 ΔΥΡΑΚΗ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2002 ΓΙ
 ΑΛΟΓΑΡΙΑΣ ΜΟΤΗΣΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Κ
 ΑΙΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
 ΠΛΑΝΟΔΙΟΝ

άρ. εκδ. 30

